

Беларуская маладзёжная

Папярод цягніка

Агляд заўтрашніх падзей

28 верасня ў мінскім мікрараёне Малінаўка ў Маладзёжным цэнтры «Майстэрня будучыні» з 14 да 17 гадзін праводзіцца семінары «Праца з грамадскасцю» і «Гвалт і моладзь».

Беларускі Народны Фронт «Адраджэньне» працягвае серыю пікетаў пад агульным лозунгам «Байкот выбарам». Пікеты абудуцца:

29 верасня на вуліцы Бурдзізнага (каля рынка «Заходні») з 16 да 18 гадзінаў, на перакрываванні вуліц Даўгабродскай і Уральскай з 15.30 да 17.30, на перакрываванні вуліц Ракасоўскага і Ванеева з 18 да 20 гадзінаў, у Міхайлаўскім скверы з 18 да 20 гадзінаў, на плошчы Бангалор (з боку рэстарану) з 16 да 18 гадзінаў, каля ст.м. «Усход» з 16 да 18 гадзінаў, каля ст.м. «Аўтазаводская» з 15.30 да 17.30.

30 верасня на перакрываванні вуліц Варшавіні і Скарыны з 14 да 16 гадзінаў, вуліцы Бабруйскай, 7 з 12 да 14 гадзінаў.

1 кастрычніка — «Марш Свабоды III». Збор удзельнікаў акцыі ў 12 гадзінаў на пляцоўцы каля Акадэміі Навук.

4 кастрычніка Інтэрнэт-цэнтр АТ «Беларускі Саюз Моладзі» пры падтрымцы прадстаўніцтва Дзіцячага Фонда ААН у Рэспубліцы Беларусь ладзіць Першую Інтэрнэт-канферэнцыю «Дзеці свету — за свае правы». Мэта канферэнцыі — павышэнне інфармаванасці грамадства ў галіне захавання правоў дзіцяці.

14 кастрычніка ў памяшканні кінатэатра «Змена» з 10 да 18 гадзін ТБМ імя Ф.Скарыны будзе праводзіць навуковую канферэнцыю «Беларуская тапаніміка. Гісторыя і сучаснасць». Пасля канферэнцыі адбудзецца ўрачыстае паседжанне з нагоды юбілею Кастуся Тарашава і прэзентацыя яго новай кнігі «Апошнія каханне князя Міндоўга».

МУЗЫЧНЫ ВАГОН

1 кастрычніка ў клубе «Альтэрнатыва» (Бялы, 4) адбудзецца канцэрт з удзелам гуртоў ЗНІЧ, DIATRHA і др. Пачатак а 19 гадзіне.

12 кастрычніка ў КЗ «Мінск» адбудзецца прэзентацыя новага альбома гурта N.R.M. «Тры чарапахі». Пачатак а 19 гадзіне.

АРТ-ВАГОН

30 верасня ў Беларускам відэаклубе (Румянцава,13) дэманструецца мультфільм «Меч у камяні». Пачатак а 18 гадзіне.

4 і 11 кастрычніка а 18 гадзіне ў кінатэатры «Змена» адбудзецца сустрэча з выдаўцамі альбома вядомага беларускага опернага спевака Забэйды-Суміцкага і паказ фільма «Вяртанне Міхаса Забэйды».

Падрыхтавала Л.Шастак

Мы пераможам!

УТВЕРЖДЕНО ОФИЦИАЛЬНОЕ МЕСТО СБОРА УЧАСТНИКОВ МАРША СВОБОДЫ

Мінскіе гарадскіе ўлады вечаром 25 верасня былі все же вынуждены санкцыянаваць правядзенне ў Мінску 1 верасня Марша Свабоды.

Сбор удзельнікаў Марша Свабоды пачнецца ў 12 часоў 1 верасня 2000 года на плошчы каля Нацыянальнай Акадэміі Наук (станцыя метро Акадэмія Наук).

Марш Свабоды праводзіцца для прывацянення

внимания общественности к фактам нарушених их избирательных прав и свободы выбора — за свободные справедливые выборы, против избирательного фарса. Акции, укаzano в ответе властей, разрешается пройти по центральным улицам Минска и проспекту Скорини до парка Дружбы Народов.

Заявленное количество участников акции — до 100 тысяч человек.

Волна Свободы

Власть боится свободного слова и правдивой информации. Режим может закрыть независимые газеты, не допускать правду на радио и телевидение, но он не может запретить нам общаться с друзьями.

Если тебе не все равно, каким будет твоё будущее, Марш Свабоды — для тебя!

Если тебе не безразлично будущее твоей страны, позвони по телефону 10 своим знакомым, которым надоело жить при диктатуре. Только в Минске их более 1 000 000 человек! Сообщим им о санкционированной акции «Марш Свабоды».

Большинство граждан не выходят на массовые акции только потому, что не знают о них.

Если с каждым из нас рядом будет 10 друзей, на улицы выйдут весь город!

Разбірайце вашыя прызы!

Увага!
Усім прыхільнікам **Формулы 1!**

Конкурс, абвешчаны «Беларуская маладзёжная» сумесна з клубам Гран Пры, нарэшце, завяршыўся. Самым эрудыраваным аказаўся Паўлюк Лаўрыновіч з г.Глыбокае Віцебскай вобласці. Ён заняў першае месца.

Другім стаў мінчанін Уладзімір Валодзін. На пачэсным трэцім месцы — Рашэд Чаўлухуры з пасёлку Навінкі Мінскага раёну. Калі прозвішча Рашэда мы «перакульнулі» (напісана не надта разборліва), спадзяемся, пераможца і сябры яго пазна-

юць: наўрад ці ў пасёлку Навінкі шмат юнакоў з досыць незвычайным імем.

«Беларуская маладзёжная» віншуе пераможцаў і спадзяецца, што сяброўства з нашай газетай на гэтым не скончыцца.

А шыкоўныя прызы ад клуба Гран Пры вы можаце атрымаць без затрымкі! Прыходзьце 6 кастрычніка а 14 гадзіне да нас у рэдакцыю. Але, калі ласка, патэлефануйце папярэдне па тэлефоне

8 (0172) 20 98 04.
«БМ»

Падпішыся!

«Белпошта» зноў «забылася» было ўключыць «Беларускую маладзёжную» у падпісны каталог (на IV квартале). Але мы ёсць, і па індэксе 63309 вам павінны аформіць падпіску на любой пошце! Настойвайце — тым больш, што «уздагон учарашняму дню» на пошты разасланая з Мінску тэлеграма пра падпіску на «БМ».

«Беларуская маладзёжная» паважае Ваш розум і Ваш выбар. Мы ніколі не вучым Вас жыць, але падказваем, як жыць годна.

«Беларуская маладзёжная» інфармуе пра справы, планы і меркаванні тых, пра каго «забылася» дзяржаўнага прэса — нармальныя людзей, ініцыятыўных асоб, крытычнага дацяперашніх парадкаў народу.

«Беларуская маладзёжная» цэніць трапнае слова і не друкуе нудоты.

«Беларуская маладзёжная» — гэта «САМвыдат» і «Армейская курылка», «Біржа працы» і «Клуб людзей», «Права на сло-

ва» і «Незабытая вёска». Нашу газету на 50% ствараюць чытачы, і ў любой з існуючых рубрык знойдзецца месца Вашаму меркаванню.

«Беларуская маладзёжная» — небагая газета, гаворым мы, а тыя, хто чытае «БМ» пастаянна, часцяком дораць нам досыць гучныя кампліменты.

Будзь разам з нам! Мы працуем на будучыню — далучайся! Талакой, як кажуць, і бацьку лядчэй бій!

Падпісны індэкс 63309.

Рэспубліканская грамадска-палітычная незалежная газета
«Беларуская маладзёжная»

Пакуль не паўстанеш з кален, не будзе ў жыцці перамен!

Вырабы-00: прапала Беларусь!

Маладафронтаўці алкапалі паперчыну вось такога зместу: "В поддержку МОЗГО Олега Павловича, заместителя начальника Главного управления строительства и инвестиций Мингорисполкома, начальника отдела строительства, первого секретаря Минского горкома Партии коммунистов Белорусской, 1950 года рождения, инициативная группа граждан собирает подписи избирателей для выдвижения товарища Мозго О.П. кандидатом в депутаты Палаты представителей Национального собрания Республики Беларусь". Вы што не будзе зразумел? Асабіста майм магаз прышлося вельмі доўга і напружана працаваць, каб вывесці: каго падтрымліваюць і каго вылучаюць. І гэтыя Маго — адзін і той жа чалавек ці ўсё ж розныя? Але ў камуністаў, відаць, з шэрым рэчывам усё добра — хапае і нават з лішкам: ажна два Маго ў адным ксязе!

Дарэчы, прэзідэнты ў палатку ад ПКБ, здаецца, ледзь ні самыя прадуктыўныя вытворцы гэтых самых ВЫРАБАУ. Не спадзяючыся, відаць, на разумовыя здольнасці свайго электарату, пэкабэшнікі спрабуюць яго найпрот запусаць. Напрыклад, прывідам камунізму, які працягвае бадзяцца па Беларусі. На пачатку праграмы "Платформа ПКБ" катэгарычна сцвярджаецца: "Все, кто находился в власти в Беларуси после августовской контрреволюции 1991 года, уничтожили завоевания реального социализма с той лишь разницей, что С.Шушкевич и В.Кебич пыта-

лись строить буржуазно-демократическое государство, а А.Лукашенко создает буржуазное государство авторитарного типа". Шкава, а рэальны сацыялізм — гэта што? З чым яго ядуць? У часы да "контррэвалюцыі", памятаецца мне, з заваёваў толькі што і былі абяцанкі-цацанкі кожнаму кватэру да 2000 года, батон за 20 капеек ды папяровая кілбаса. Але ў камуністаў памяць, напэўна, даўжэйшая: яны памятаюць і ікру — не "заморскую, блаклянню", а чырвона-чорную, у танных харчовых "заказах", і асобныя санаторыі-прафіактары, не дасягальныя для простых смяротных, і шыкоўныя сядзібы, і банькі з "дэвочкамі". Канешне, не ў простых камуністаў, а ў тых, хто сённяшнім сцэжу ў палатку прапотаў. Ну а для астатніх замест усіх гэтых маленькіх радасцяў жыцця былі заклікі. Кштальту: "Свобода, равенство и братство!". Толькі сёння, з папраўкай на сучасныя рэаліі, заклік гучыць крыху па-іншаму: "Свобода, благосостояние, порядок!". Але гэта і зразумела: з вядомым беларускім парадкам уявіць братэрства міліцыянтаў з дэманстрантамі няяк цяжкавата.

А вось яшчэ адзін прыклад таго, як нас спрабуюць запусаць. "Если Вам небезразлична сегодняшняя и завтрашняя жизнь ваших детей, если Вам дорога собственная судьба — просим прийти Вас (ваших соседей) на встречу с кандидатом в депутаты Палаты Представителей РБ Курловичем Игорем Михайловичем". Арафаграфия, я так разумею, захавана аўтарска. А стыль і змест, напэўна, узяты з тых самых крымінальных колаў, толькі што блатнога "в натуре" не хапае. Дзякуй Богу, не па маёй акрузе балатуецца гэты Курлович. Вось не прышла б на сустрэчу, спасалася б на недахоп часу, занялася працай — і ўсё. Дзецям, мне, суседзям і любімій коты.

Распачаты Маладым Фронтам збор ВЫРАБАУ — "самых фальшывых і пустых улёткаў, самых вычварных і дурных выказванняў, самых характэрных папіскванняў і аглушальных шыкаў" — працягваецца. Што ж казаць, дэфіцыту гэтых вырабаў у нашай краіне не назіраецца. Пэўна, ад недахопу чаго іншага.

Але ёсць і другія кандыдаты. Тыя, што не пужаюць, а нааварот — усялякімі шляхамі прывабліваюць і захочваюць. Што ў нас самае балочае? Прашый не хапае. Зашкаўненым паведлаю арыгнаны знаходзіцца ў Маладым Фронце.

Ну вось, крыху інтэрыі пахінула і працягваю разгляд вырабаў на палітычных паліцах Беларусі. Нейкі У.Чартовіч, які ідзе па Усходняй выбарчай акрузе, шыфра папярэджавае: "Помните, кандидаты вам будут сулить золотые горы, чохом решение всех проблем. Но, подобно всем политикам, сразу же после достижения цели они выбросят вас из голызов, забудут о существовании своих избирателей". Што, не баіцеся быць выкінутымі? Ды яшчэ нейкім чохам? Тады — увага:

Кевіч і ведае. Ці мелася на ўвазе, што ставіць клізму трэба паступова, "крюк за крюком", "больш глыбока і ўсебакова"? Садыст тады нейкі гэты магчымы дэпутат!

Дарэчы, мне тут у галаву раптам шыйка патрапіла: справа, якой зарыз займаецца Малады Фронт, напэўна, вельмі карысная для самых кандыдатаў у дэпутаты. У сэнсе, што ўсе гэтыя вырабы найпрот можна выкарыстоўваць у пералыбарчай барацьбе супраць канкурэнтаў, калі самі збіраць кампрамат часу не стае ці мазгоў (гл. вышэй) не хапае. Зашкаўненым паведлаю арыгнаны знаходзіцца ў Маладым Фронце.

Ну вось, крыху інтэрыі пахінула і працягваю разгляд вырабаў на палітычных паліцах Беларусі. Нейкі У.Чартовіч, які ідзе па Усходняй выбарчай акрузе, шыфра папярэджавае: "Помните, кандидаты вам будут сулить золотые горы, чохом решение всех проблем. Но, подобно всем политикам, сразу же после достижения цели они выбросят вас из голызов, забудут о существовании своих избирателей". Што, не баіцеся быць выкінутымі? Ды яшчэ нейкім чохам? Тады — увага:

"крутое пики"! "Уважаемые пассажиры! По вашим многочисленным просьбам с 15 августа добавился автобус на маршрут № 99, автобусный маршрут № 116з из пикового переводится в целодневный. С уважением, ваш депутат Мархин В.И." Амаль як у класіка: пікі, бубны, трэфі, тройка, сямерка, туз. Расквінуў Мархін пас янсік, можа, калі і тузом стане. І не якім пікавым, а "целодневным".

Але самыя фэйны, самы шыкоўны выраб, які прывёў у захваленне ўсю нашу рэдакцыю, знаходзіцца ў мінскай газеце "Вестник Советского района". У зменчанай на 3 старонцы абвестцы пра выбары ў Палату прадстаўнікоў шалкам знікла... Беларусь. На выяве герба у тым месцы, дзе павінны знаходзіцца абрысы краіны (нагадаю: у цэнтры, над зямным шарам) нічога няма! Больш таго, з ніжняй стужкі знікла і сама назва краіны. Засталося толькі "Республика...". Карашэй, прапала Беларусь. І адзінокі выянок на абвестцы пра выбары — злавеснае таму праказанне.

Ну і напрыканцы, дзеля таго, каб вы не забыліся ў сучасных беларускіх вырабах, прапануем вытрымкі з "Слоўнічка", складзенага, зразумела ж, Маладым Фронтам.

Алмарозак — актывіст апазіцыі, які не ўваходзіць на ўвазітак, мерне і лічыць людзей на вуліцы.

Аб'ём — ціха пра Сашу (на думку нашай рэдакцыі, гэта лепшая фішка "Слоўнічка").

Белы-цень — паперка для вырабаў 15 кастрычніка, чым-

сці падобная на сапраўдныя выбары бюлетэнь.

Выбіралья (не бытаць з прыбыральняй) — кабінка для спраўлення сваёй натуральнай грамадскай патрэбы, пасля якой выкарыстаную паперку выкідаюць у ўрну.

Выгляд — назіральнік.

Ексім (у асобных выпадках — **эпрет, скарочана ё-маё**) — пералік прозвішчаў кандыдатаў у парадку алфавіту.

Кастрычанты — жадаючыя трапіць у палатку 15-29 кастрычніка.

Калывабаранты (не бытаць з калывабарантам) — трагічны і неадзначаны асобы з шэрагу дэмакратычнай апазіцыі, якія пераз сілу, выключна з добрых пабуджэнняў вымушаныя ўдзельнічаць у выбарах альбо завіхацца каля іх.

Крыжыкі-нулікі — гульня з кандыдатамі ў кабіны. Першы ход ваш, але, зрабіўшы яго, вы адразу выбываеце з гульні.

Ле-бя-ля, лі-бі-ла — лібрал-дэмакраты, ЛДП (б).

Палатка — сымбаль піянерскага турызму, часовы прытулак для тых, хто імкнецца да кармушкі, прасцей чым, вігвам альбо юрта.

Сальцы, сільцысты, СД — сацыял-дэмакраты з БСДПНС.

Х — 15.Х, дзень "хэ" (ці "ху"?), на які прызначаны выбары.

Я — а гэта я, той, хто ў нядзелю замест вырабаў можа пайсці ў кіно з каханай, гуляць з дзіцем у парку ці, нарэшце, прыбрацца ў хаце.

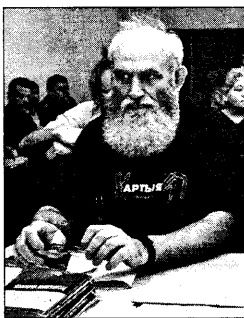
Насцёна Пятроўска, "БМ"

Шукин выиграл последний бой

Верховный Суд Беларуси окончательно отказал депутату Верховного Совета Валерию Шукину в регистрации его в качестве кандидата в депутаты нынешней Палаты представителей. На судебном заседании 25 сентября Шукин так и не отказался от записи в своей анкете: место работы Верховный Совет 13 созыва.

Шукин, пройдя все судебные инстанции, уверен, что вышел из избирательной гонки победителем. По его словам, он присоединится к бойкоту избирательного фарса и примет самое деятельное участие в Марше Свободы 1 октября.

Чартерная інфармацыя

• Алё, мы вас чуем! Абудзіўшыся

Добра смяецца той, хто смяецца своєчасова.

Здрыгануўся ад рогагу, Азіруўся — службаўся: Рагоча хто? Хто ўшамі дапіўшы рогу Павебра бухторшыш ночну? Хто?!! Ды сам я. Прысьніў анекдот наўдала: Сінявоку маю Беларусь Дзяюк гляскаты Хапае лапамі, Бышчам бабу паддаць — З недарэчэсці гэтае І вясельлю!

Аляксандр Батура

Прафсаюзы за «Рабочага»

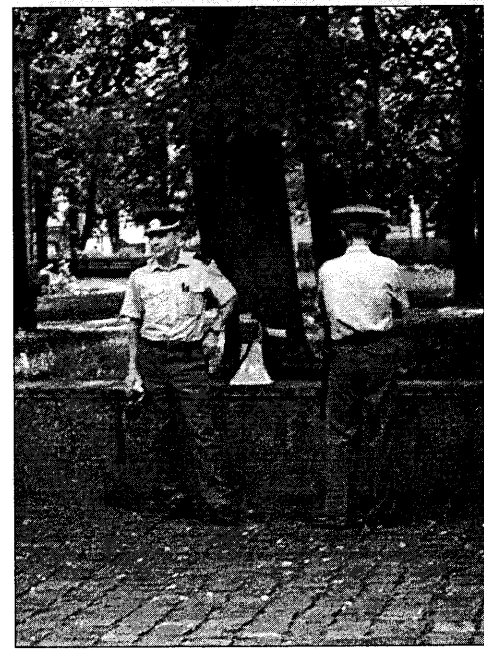
Свободный профсоюз Белорусский выразил свою поддержку газете «Рабочий». «Несколько лет назад, когда газета только создавалась, мы стояли у ее истоков и были одними из учредителей. Сейчас газета существует самостоятельно, но сохраняет свою профсоюзную, демократическую ориентацию, за что и преследуется властями», — говорится в заявлении.

СПБ, как и ряд других общественных организаций, считает, что преследования за призыв к бойкоту выборов незаконны. «Власти, несмотря на обещание сохранять перемирие на время выборов, продолжают преследовать демократические СМИ, общественные организации и профсоюзы, — констатирует Свободный профсоюз.

Соб. инф.

Прэс-служба Маладога Фронту

Спакайней!

Працягваюцца затрыманьні грамадзянаў, якія распаўсюджаюць друкаваную прадукцыю, што утрымлівае заклікі да байкатавання маючых адбыцца 15 кастрычніка выбараў у Палату прадстаўнікоў. Шэраг актывістаў — прыхільнікаў бойкоту падпалі пад судовыя разбіральніцтвы.

21 верасьня ў Гомелі быў затрыманы старшыня Гомельскай гарадской артанізацыі БНФ Анатолій Паплаўны. Супрацоўнікі міліцыі правялі вобвыс у ягонай машыне, дзе ў багажніку знайшлі спэцыяльны пуск газэты «Рабочы». Газэту канфіскавалі, а самога затрымананага

адвезлі ў РАУС, дзе склалі пратакол.

21 верасьня ў Гомелі ў кватэру да вядомага палітыка і грамадзкага дзеяча Віктара Карніенкі ўварвалася шасьцера супрацоўнікаў міліцыі. Не прадставіўшы дакумэнтаў на вобвыс, яны запатрабавалі ў гаспадар паказаць газэту «Рабочы». Сп.Карніенка папрасіў міліцыянтаў пакінуць кватэру, а наконце гэтак вынадука напісаў скаргу пракурору Гомельскай вобласці.

20 верасьня ў Берасці быў затры-

маны супрацоўнікам міліцыі Сяргук Грынц за расклеіваньне налэпак «Байкот-2000». На затрымананага быў складзены пратакол.

24 верасьня ў Бабруйску каля 21.30 гадзінаў на вул. Інтэрнацыянальнай былі затрыманыя часьцвёра маладых людзей за расклеіваньне налэпак, якія утрымлівалі заклікі да байкатавання выбараў, а таксама налэпкі з інфармацыяй пра «Марш Воля-3», запланаваны на 1 кастрычніка 2000 г. Затрыманьня былі дас-таўленыя ў 8 апорны пункт гораду,

адкуль трое непаўнагадовых былі адлучаныя, а 18-гадовы Эдуард Грынцвэцкі дастаўлены ў РАУС Ленінскага раёну Бабруйска. Там на яго склалі пратаколы канфіскацыі друкаванай прадукцыі і затрыманьня (невядома, у парэшныні якога артыкулу абвінавачваўся), а потым пастыра з гадзінаў знаходжаньня ў пастаранку адпусьцілі і папярэдзілі, што ў хуткім часе ён атрымае пазву ў суд.

25 верасьня ў судзе Савецкага раёну Мінска пачаўся разгляд адміністра-

страўнай справы сябра АГП Яраца Сяргея, які быў затрыманым 24 верасьня ў раёне Камароўскага рынку падчас раздачы газэтай «Наша Свабода» і «Народная воля» і абвінавачваўся ў парушэньні арт. 167.3 КаАП РБ (парушэньне заканадаўства аб выбарах). Рашэньне па справе не вынесенае і працяг судовага разгляду справы перанесены на 3 кастрычніка.

Інфармацыйны адрдзел ПЦ «Вясна» (Захаваны правамі арыгіналу)

Адкрыццё ў Чырвоным Касцёле

Наша дзяржава — Беларусь, і большая частка насельніцтва беларусы. Але мы не ўмеем шанаваць і ганарыцца сваёй спадчынай. Мы дрэнна ведаем сваю гісторыю і заснавальнікаў нашага беларускага роду. Нас мала цікавіць наша культура і яе скарбы. Мы не карыстаемся роднай мовай. Дык хто ж мы на самой справе? Што ў нас за нацыянальнасць такая? Чаму дзяржаўныя ўлады так мала зацікаўленыя ў адражненні і абнаўленні ўсяго беларускага? Такія пытанні хвалююць мяне даўно.

Каб не забывацца, хто мы, у якой краіне жывем, каб папоўніць свой круггляд, каб набыць больш ведаў пра Радзіму, пазнаёміцца з яе нацыянальнай культурай, я часта наведваюся ў беларускамоўныя

тэатры, дзе атрымліваю вялікую радасць. Поўныя залы пераконваюць, што ёсць шмат прыхільнікаў і аднадумцаў — ужо гэта задавальняе, а ад таго, што тут чужы прыемную вуху мову, якая пераплятаецца з мовай мастацтва, атрымліваеш поўную аса- лоду!

Шкада толькі, што дзяржава не зацікаўленая ў развіцці падобных тэатраў. Таму і не ўсе ведаюць, што акрамя Беларускага Нацыянальнага акадэмічнага тэатра імя Я. Купалы ў сталіцы працуюць і іншыя «храмы мастацтва», якія ставіць свае спектаклі на роднай мове.

...Пра тое, што пры Касцёле святых Сымона і Алены дзейнічае тэатр «Зыні», ведала даўно, але знаёмства ўсё няск ад- лавалася. І толькі тады, калі працягала на старонках незалежнай газеты, што адкрыццё тэатральнага сезону пачнецца добрачынным спектаклем «Выгнанне ў рай», усе спокій ад якога пойдуць на падтрымку Чырвонага Касцёла, прыйшло рашэнне: па-першае, зрабіць свой унесак у правядзенне супрацьдзяржаўных мерапрыемстваў, ад якіх залежыць далейшая дзейнасць гэтага помніка архі- тэктуры, па-другое, пазнаёміцца з творчасцю паэтычнага тэ- атра.

Зацікаваліся і мае супрадоўнікі, патэлефанавалі ў тэатр, атрымалі вельмі запрашэнне і згадзіліся адкласіі хатнія спра- вы, каб падтрымаць кампанію.

Адкрыццё сезона пачалі выхаванцы Мастацкага Каледжу. Яны падрыхтавалі невялікі канцэрт класічнай музыкі і прапанавалі выстаўку мастацкіх твораў. Прыемна было пазнаёміцца з юнымі талента- ми, якія супрадоўніваюць з тэатрам. Потым пакаўзе спектакль, у аснову якога пакладзены гістарычны падзеі, што адбыліся ў І Кіеўскім княствам, дзе асоба Рагнеды мела вялікае

значэнне. Галіна Дзягілева — адзіная выканаўца. Нельга не адзначыць яе рэдкія акцёрскія дары, яе эмацыянальны запал. Зачараваныя гледачы ў залі нават дыхаць баяліся, каб не парушыць уражанне, створанае іграй актрысы. Галіна Дзягілева прапуслае праз сябе, праз сваю душу і сэрца ўсю трагічнасць лёсу Рагнеды і, урэшце, вяртае гонар зняважана- ной беларускай гісторыі, да магчымаасці акунуўца ў філа- софскія думкі. Спектакль прайшоў на адным дыханні.

Атрымаўшы шмат станоўчых эмоцый, мы доўга абмяркоў- валі ў сябе на працы адчуванні,

што ўзніклі пасля сустрэчы з яшчэ адным скарбам беларус- кай гісторыі. Узнікла жаданне пазнаёміцца з усім рэпертуарам тэатра. А яшчэ хочацца выказаць вялікую і шчырую падзяку аўтарам і ўдзельнікам спектаклю. І заклікаць прыхільнікаў усюгю роднага і на- цыянальнага: дзіліцеся сваімі ведамі, думкамі, меркаваннямі і ўражаннямі! Выконвайце свой святы абавязак, вяртаючы суайчыннікаў да жыццёвых каранёў нашай культуры, мо- вы, гісторыі.

Марына Леваценка,
для «БМ»

Мне сьнілася Беларусь...

Зоя Іванаўна С. распавядае пра сваё жыццё і працу ў ЗША

— Як і чаму Вы трапілі ў Амерыку?
— Вы, напэўна, памятаеце, якая га- лача была ў Беларусі ў 1992 годзе. Я працавала ў дзіцячым салку выхаван- сьцелькай. Заробак — мізэрны. А ў мяне — двое амаль дарослых дзяцей: сыну — 19, дачку — 15 год. Я паехала пра- цаваць у Амерыку, каб зарабіць гро- шай на больш-менш прыстойнае жыццё, дапамагчы дзецям.

— Вашыя першыя ўражаны?
— Ашаламліў неверагодны дастатак, чысьціна, усмешкі на тварох. Вельмі шкадавала, што мае дзеці ня могуць пакаштаваць усю тую смакату, што была на прыляўках.

— Якая была Ваша праца?
— Я працавала «бэбі-сітэрам» (бэбі — дзіця, сітэр — той, хто даглядае). Шчыра кажучы, не перапрацавалася. Маім абавязкам было збіраць дзіцяці ў школу і ў садок. Значна, што нар- малёва амерыканская сям'я мае трох дзетак. Больш — можна, а менш — у іх не прынята. Двух дзетак забіраў ранішай школыня аўтобус, а меншую дзіцячыню маці адвозіла ў дзіцячы садок сама.

— Амерыканскія дзіцячы садок вельмі адрозніваюцца ад нашага. Уявіце сабе адзін вялікі пакой для гульняў. Дзеці прыходзяць туды са сваім ланчам і звычайна бяруць любімую цацку. Калі дзіця заснула — ніхто яго не чапае і не прымушае спаць астатніх. Ніякай плянавай выхаванчай работы!!! Школьнікам не давалі хатніх задань-

няў. Пасля школы дзеці займаліся сваімі справамі, гульнямі, а я за імі даглядала. Калі-нікілі трэба было збіраць раськіданыя цацкі. Ці прыбіраць у ваньне, калі дзеці надта нап'якавалі валі.

— Тыпова «саўковае» пытаньне: колькі Вам за гэта плацілі?
— Я працавала ў амерыканскай сям'і і атрымлівала 50 далараў у дзень. У эмігранцкай плацілі б толькі 25 дала- раў і патрабавалі б ня толькі дагля- даць за дзецьмі, але і выконваць ас- татнюю хатнюю працу.

— Чаму Вам так пашанцавала? Можна, дапамоглі добрае веданьне ан- гельскай мовы?
— Не магу сказаць, што я добра ве- дала ангельскую мову. Перад пазыс- кай скончыла ў Менску трохмесачныя курсы, але гэтага недастаткова. А пашчасліва паехаць ў Амерыку дзя- куючы асабістому знаёмству з жанчы- най, якая мела кантакты з прыймаю- чым бокам. Яна дапамагла ў афармленні дакументаў, параіла, як прайсці сумоў'е ў амбасадзе.

— Мне спраўды пашанцавала, што я трапіла ў амерыканскую сям'ю. Яны з павяглі і нейкім спачуваньнем ставі- цаць да нас. Разуменьне, што не ад до- брага жыцця жанчыны вымушаныя на нейкі час пакінуць сям'ю, дом і ехаць у такую далачыню. У эмігранцкіх сям'- ях адносіны да прыслугі найчасцей хамскія. Яны, здаецца, усё яшчэ шу- каюць, каму б адпомсціць за зьява-

гу, крыўды, што выпалі на іхную долю ў СССР.

— У ЗША прэ- стыжна мець «бэбі- сітэра»?
— Гэта звычайна і абавязкова. «Бэбі- сітэра» маюць усе сем'і, нават калі маці не працуе. Але, калі гэтую «паслугу» зай- мае амерыканка (звычайна негрыян- ка), то ёй плацяць 100 далараў у дзень.

— Ці адрозніва- юцца амерыканцы ад нас?
— Вельмі істотна. Мне здаецца, яны жывуць па інструк- цыі. Іхныя інтарэсы, па нашых мерках, вельмі абмежаваныя. У нас, калі пральны парашок быў у дэ- фцыце, дык чым яго толькі не замянялі!

— У іх ёсць трады- цыйныя мяллы, на- прыклад, Амерыканцам такі «круга- глы» не патрэбны. У іх усюго дастат- кова.

— Пры сустрэчы амерыканцы гавораць адно пра прыемнае. Скарыцца на цяжкасці там няма завядзёнкі. Заба- роная тэма — хваробы.

— Амерыканцы звычайна жывуць у трохуэрных дамах. У шквалі — га- спадарчыя памяшканні, на першым паверсе — кухня, пакой для сталаван- ня, хол, «фэмэлі-рум» (сямейны па- кой), пакой для гасцей. На другім паверсе — апачывальні. У цудоўна аб- стаўленай кухні ніхто не рыхтуе ежу, там карыстаюцца паўфабрыкатамі ці ўвогуле гатовай ежай. У пакой для сталаван- ня за год збіраліся тры разы: у Дзень Паўзкі, у Каляды і на Новы год. Але і тады ў кухню ніхто не завіхаўся. Усё прывезлі ці за замове з рэстарану.

— У іх ёсць трады- цыйныя — раз у тыд- зень усе сям'я і «бэбі- сітэр» ідуць на вячэру ў рэстаран: Шчыра кажучы, мне гэта не падабалася. Дзеці павод- зь сябе як д'ябалы, а маці трэба паказваць усюму атачэнню іх добрую выхаванасць. Так што і ў Амерыцы ёсць паказуха.

— Мне ўразаіла, што раніца ў іх па- чынаецца з таго, што яны кажучы адзін аднаму: «Я цябе люблю». Зразумела, што гэта дзяжурная фраза, але вельмі прыемна.

— А як там жывуць эмігранты з

краінаў СНД?
— Арэндуець кватэры, атрымлі- ваюць на працягу 2 гадоў дапамогу на кожнага сямейніка. Вывучаюць ан- гельскую мову. Адным словам, адап- туюцца. Ёсць такія, якіх ападуць купляюць дом, наймаюць прыслугу, але іх няшмат.

— Эмігранты вельмі цяжка выносяць пачатковы перыяд. Я, напрыклад, ве- дала, што мая мэта — зарабіць гро- шай і праз год вярнуцца дадому. А ў іх шляху назад няма. Калі б была ма- гчыма, то многія ў першы год вярнуліся б. Потым, пасяля адаптацыі, іх колам ня выганяць. Я ня ведаю, як іншыя, але постсавецкія ўпэўнена прыстасоўваюцца. Жыцьцё ў СССР так загартавала, што ніякая Амерыка не спалохае. Да таго ж, у людзей вялікі багаж ведаў, высокая працаздоль- насць...

— Мы ўсё размаўляем пра расыя- нальнае. А як з эмоцыямі?
— Часта па начах плакала. Зусім жа адна ў чужой старонцы. Там іншы жыццёвы строй, іншыя традыцыі зносінаў паміж людзьмі. На эмацы- юным узроўні немагчыма знайсці па- разуменьня. У выхадны дзень звычай- на сутракалася з жанчынай, зь якой разам афармляла дакумэнты і ляцела ў Амерыку. Часта сьніла дзяцей, баць- коў. Што цікава, Менск, у якім пра- жыла 20 гадоў, ня бачыла ў снах анёвіднага разу. А бацькоўскую хату і Нарач (дзе нарадзілася) амаль ко- жную ноч сьніла. Не шкадуючы траціла грошы на тэлефонныя размовы зь дзецьмі і матуляй. Калі-нікілі тэле- фанавала і сьібрам. Было так прыем- на чуць родныя галасы. Ізноў бачыць у снах родную старонку...

— Там я адзначала сваё 40-годзьдзе. Адна лад стойкі бара.

— Я нельга чытала, што, каб адчуць сябе беларусам, трэба пабываць у Аме- рыцы...
— Ня думаю, што я стала больш ці менш беларускай. У мяне не было настальгі, бо ведала, што праз год вярнуся. Была, можа, толькі крыўда на саміх сябе, што ў Беларусі не жыв- ём так заможна.

— Чыкага, дзе я працавала, ёсць украінскі, беларускі і польскі кварта- лы. Там захоўваюцца нацыянальныя традыцыі, мова. З амерыканскіх пра- дуктаў рыхтуюць ежу па беларускіх рэ- цэптах...

— Было ж некалькі хваляў эміграцыі. Апошняя звычайна зьезджалі па эканамічных прычынах. Яны старан- на «баамерыканіваюцца», іх дзеці ўжо могуць і ня ведаць роднае мовы, а толькі ангельскую. А вось першыя

хвалі, старэйшае пакаленьне, зьяз- джалі па ідэалігічных і палітычных прычынах. Мне падаёся, што, калі там хто і захоўвае беларускі дух, дык менавіта яны.

— Увогуле, у Амерыцы ня так важная твая нацыянальнасць. Важна тое, ці ты грамадзянін ЗША ці не.

— Гэта не падобна на тое, як у нас раней была піянерская гульня-падарож- жа «Мая Радзіма — СССР»?

— Не, зусім ня так. У «Радзіме — СССР» галоўным быў СССР, а ў Аме- рыцы галоўнае — гэта чалавек. Пас- праўдзі там пакрыўдзіць негра ці індзейца... Там ніколі не скажучы зьянаважліва «нацмен».

— Зарабілі грошай, прыехалі ў Менск. Як змянілася Ваше жыццё? Ці меў якую карысць амерыканскі досвед для працаўладкаваньня тут?
— Ведаецца, да добрага хутка прыз- вычайваецца. Менск падаўся мне іншай плянэтай. Праца ў салку не за- давальняла. А дакладней — плата за працу так загартавала, што іншая Амерыка не спалохае. Да таго ж, у людзей вялікі багаж ведаў, высокая працаздоль- насць...

— Мы ўсё размаўляем пра расыя- нальнае. А як з эмоцыямі?
— Часта па начах плакала. Зусім жа адна ў чужой старонцы. Там іншы жыццёвы строй, іншыя традыцыі зносінаў паміж людзьмі. На эмацы- юным узроўні немагчыма знайсці па- разуменьня. У выхадны дзень звычай- на сутракалася з жанчынай, зь якой разам афармляла дакумэнты і ляцела ў Амерыку. Часта сьніла дзяцей, баць- коў. Што цікава, Менск, у якім пра- жыла 20 гадоў, ня бачыла ў снах анёвіднага разу. А бацькоўскую хату і Нарач (дзе нарадзілася) амаль ко- жную ноч сьніла. Не шкадуючы траціла грошы на тэлефонныя размовы зь дзецьмі і матуляй. Калі-нікілі тэле- фанавала і сьібрам. Было так прыем- на чуць родныя галасы. Ізноў бачыць у снах родную старонку...

— Там я адзначала сваё 40-годзьдзе. Адна лад стойкі бара.

— Я нельга чытала, што, каб адчуць сябе беларусам, трэба пабываць у Аме- рыцы...
— Ня думаю, што я стала больш ці менш беларускай. У мяне не было настальгі, бо ведала, што праз год вярнуся. Была, можа, толькі крыўда на саміх сябе, што ў Беларусі не жыв- ём так заможна.

— Чыкага, дзе я працавала, ёсць украінскі, беларускі і польскі кварта- лы. Там захоўваюцца нацыянальныя традыцыі, мова. З амерыканскіх пра- дуктаў рыхтуюць ежу па беларускіх рэ- цэптах...

— Было ж некалькі хваляў эміграцыі. Апошняя звычайна зьезджалі па эканамічных прычынах. Яны старан- на «баамерыканіваюцца», іх дзеці ўжо могуць і ня ведаць роднае мовы, а толькі ангельскую. А вось першыя

Аксана Піпко,
газета Беларускага Калегіюма «Анціпод»
(Захаваны праваіні арыгіналу)

БПЦ
БЕЛОРУССКАЯ ПРАКТИКА

Національний прэс-цэнтр Беларусі прапінвае пры- няць ўдзел у семінары 12-13 октября в Мінске (адрозніваючы).

«Применение нового Гражданского Кодекса Республики Беларусь в бухгалтерском учете и его влияние на налогообложение»

2. О новой редакции Закона Республики Беларусь «О бухгалтерском учете и отчетности» и других нововведений в области регулирования бухгалтерского учета (принимаемые и гото- вляющиеся национальные стандарты).

Участникам семинара будет выдан объемный и исчерпывающий по содержанию пакет документов.

Стоимость участия — 26400 рублей (в том числе НДС 20% — 4400 рублей).

Действует система скидок!

Запись и справки по тел. (017) 226-72-61, 226-86-81, факс 223-55-40.

У экслібрысах пра Радзіму

У Беларусь вярнуліся студэнты-ма- стакі, якія ўдзельнічалі ў Міжнародным вяршатае экслібрысу ў Кшыжове (Польшча). У вяршатае прымалі ўдзел мастакі, акторы і музыкі з розных краінаў. Ад Беларусі былі запрошаныя 8 сту- дэнтаў Беларускай Акадэміі мастацтва. Разнастайныя практычныя заняткі пра- водзіў выкладчык Врошлаўскай Акадэміі мастацтваў Марэк Станілевіч. У прагра- му вяршатау былі паказ моды, вулічнае свята ў Свідніцы (з пераапраананнямі, своеасаблівым сцэнарам і забавамі), па- ход у горы, футбол паміж мастакамі і мясцовымі жыхарамі. Але аснову пра- грамы складала творчая праца над экслі- брысамі. Усе творы мусілі прадстаўляць краіну, з якой прыехаў творца, і быць па- дадзенымі на роднай мове. На сыходзе працы вяршатау была зарганізаваная вы- става, свае творы мастакі пакінулі ў Кшыжове.

BARC

С 7 по 10 сентября в Минске должен был состояться ставший уже традиционным фестиваль гей-культуры "GAY PRIDE 2000" — мероприятие, являющееся обязательным и желанным во всех государствах, которые стремятся всячески оберегать и культивировать декларируемые ими гражданские права и свободы для все людей, независимо от их национальной и сексуальной принадлежности.

Как известно, в 1993 году под давлением мирового сообщества белорусское государство отказалось от статьи Уголовного Кодекса, преследующей гомосексуалов. Однако, отказавшись преследовать геев и лесбиянок посредством буквы закона, государственные органы продолжают пускать в ход репрессивную машину, по-прежнему лишаящую представителей секс-меньшинств возможности открыто бороться за свои права. Одной из таких правозащитных акций должен был стать "GAY PRIDE 2000". В его рамках предполагались семинары, показы кино, концерты. Однако в последний момент власти лишили оргкомитет фестиваля права занимать арендованные частные помещения. Запланированные

• Право на слово

Общество без вражды — это общество людей, не раздираемых ненавистью к себе подобным

Белорусская Лига свободы сексуальных меньшинств "Лямбда", оргкомитет фестиваля "BELARUS GAY PRIDE 2000" и редакция журнала "FORUM Lambda" распространили обращение к белорусскому народу,

мероприятия состоялись в полуподпольных условиях и не смогли выполнить своей главной задачи — открыто рассказать белорусскому народу о том, что геи и лесбиянки не представляют опасности для общественно-моральных устоев, традиционных канонов морали и нравственности.

Право на любовь — приоритетное право человека — главная частная собственность личности. Гражданин имеет право на то, чтобы его отношения с партнером оставались личным делом, имели равные юридические гарантии, независимо от того, принадлежат партнеры к одному или к разным полам. Именно это декларируем мы своей деятельностью.

Фестиваль "GAY PRIDE 2000" не ставил целью навязать свои взгляды гетеросексуальной части общества, а лишь предоставить возможность увидеть истинную сущность геев и лесбиянок, которая формулируется очень просто — геи и лесбиянки ничем не отличаются от гетеросексуалов. Их ориентация никоим образом не затрагивает личные интересы других граждан, не наносит ущерба национальному престижу. Этот постулат давно понят и принят правительствами тех стран мира, которые сегодня можно отнести к наиболее развитым и процветающим.

Сегодня мы призываем каждого жителя Беларуси сказать решительное "нет" преследо-

ваниям геев и лесбиянок. Защищая геев и лесбиянок, вы защищаете не ведомых вам людей, с которыми, возможно, вы никогда лично не соприкоснетесь. Вы защищаете права своих близких, о сексуальной ориентации которых вы можете и не догадываться. Помните — если ваш сын или дочь окажется геем или лесбиянкой, они точно так же будут жертвами враждебного общества, в котором нет места правам человека. Подумайте о том, что проблема, от которой вы отмахиваетесь сегодня, может стать роковой проблемой близкого вам человека, и в ваших силах подготовить для него жизнь в обществе, которое не станет методично уничтожать его только за то, что он

— гей или лесбиянка. Мы призываем все белорусские средства массовой информации отказаться от замалчивания проблем геев и лесбиянок, а взять ориентир на преодоление гомофобии общества путем правильного информирования о жизни и проблемах представителей секс-меньшинств. Сегодня в ваших силах помочь людям преодолеть в себе инстинкт ненависти. От этого выиграют все. Общество без вражды — это общество людей, не раздираемых ненавистью к себе подобным. Мы обращаемся к лидерам общественных движений, политических партий с призывом осознать — не бывает отдельно взятых экономических, политических, национальных,

сексуальных прав и свобод. Построение гражданского и открытого общества возможно лишь в государстве, идейные лидеры которого могут комплексно подойти к понятию гражданских свобод.

Мы призываем всех политических лидеров Беларуси, независимо от различия в их взглядах, проявить солидарность с нами и своим авторитетом поддержать нашу борьбу за свои права.

Мы — ваши дочери и сестры, братья и отцы, друзья и знакомые.

Мы — ваши врачи и солдаты, автомеханики и спортсмены, милиционеры и учителя.

Мы живем рядом с Вами. Заботимся о Вас. Помогаем Вам. Храним Вас.

Учим. Любим. Нуждаемся в Вас и надеемся на Вас. Позвольте нам делать это свободно!

От Белорусской Лиги Свободы Сексуальных Меньшинств "Лямбда" (БЛД) Эдвард ТАРЛЕЦКИЙ От оргкомитета "Belarus Gay Pride 2000" Александр ПЛИСЕЦКИЙ От редакции журнала "FORUM Lambda" Инна ЖИЗНЕВСКАЯ

ПА ПСА на месцы трагедыі

Два тыдні запар штосуботы (16 і 23 верасня) каля будынка кнігарні «Вянок» (штучу Траецкім прадмесці) каля маста прыз Сывіслаў мне даводзілася назіраць «народныя гуляння», якія, вядома ж, ініцыяваныя менскімі ўладамі. То Маларыцкі раён прадстаўляў маладыя таленты — такіх прыгожых хлопчыкаў, якія сьвязваюць на расейскай і ўкраінскай мовах, і нівольнай песьні па-беларуску, то «Першамайскі дом дзіцячай творчасці» ладзіў «святая» для дзяцей і іх бацькоў. Для дзяцей: розныя там клоўны і дыснэйскае качкі з Мікмаўсамі, а дарослым — «як паложана» — піва і смажане мяса.

Увогуле, палатка зь півам і ежай хапала — большасць удзельнікаў «святая» гоўпілася каля «месца адстою піва», чым каля сцяны, дзе разгэртвая вядучая, амаль гістарычна крычала ў мікрафон: «Давайце будзем сёння веселіцца!».

А тым часам у пераходзе на ст. мятро «Няміга», дзе Беларусь незваротна страціла больш за 50(!) юных дзяўчат і хлопцаў, дзе сумна дагарала чыясьці свечка, дзе, затрымаўшыся каля фотаздымка нявінны ахвяр, вышаралі сьлёзы некалькі маладых дзяўчат — досыць громка гучала музыка і было добра чуваць да болю абрыдлыя словы: «Ай-ай дэвонкі!».

Горка, сумна і агідна за нашыя ўлады, якія ў сваім памкнёным старэйшым ілюзію веселья і даробату ў час перадыбарчай кампаніі ўчыняюць зьдзек над памяццю аб трагедыі на Нямізе.

Янка Цітовіч, для "БМ" (Захаваны правапіс арыгіналу)

• Спорт-канала

Выпрабававанні Індзіянапааліса

Гран Пры Злучаных Штатаў Амерыкі — з'ява для сучаснай Формулы 1 даволі незвычайная, бо дзевяць год ніякіх гонак карацёўскага аўтаспорта за Атлантыкай не адбывалася.

Магчыма б было заўважыць, што, маючы «высакласны аўтаспорт вярнуўся на амерыканскую зямлю», калі б не адзіна акалічнасць: паводле сацыялагічных апытанняў амерыканцы не глядзяць Формулу 1, аддаючы перавагу асноўным серыям ЗША — CART і NASCAR. Гэткім чынам, супергонкі Еўропы апынуліся ў дзіўнай ролі — Формула 1 павінна была даказваць, што і яна — справа вельмі цікавая і вартая двухгадзіннага прагляду.

Тым не менш, на трыбунах старой цагельнішчы, як ласкава называюць трасу ў Індзіянапаалісе амерыканцы, было вельмі шмат людзей, якія прыйшлі паглядзець на дзіўную заакеанскую аўтаспартыўную серыю.

Трэба адзначыць, што траса ў сталіцы штата Індзіяна — сапраўдная Мекка турэцішча, амерыканскага аўтаспорта. Бо кожны год, ужо амаль 95 гадоў тут праводзіцца легендарная гонка «Індзі-500», пераможца якой лічыцца самым удаўлым і прафесійным спартсменам ЗША. Сёлетя перамогу святка-

ваў вядомы Хуан-Пабло Мантойя. Аўтадром пабудаваны ў пачатку стагоддзя, і ў якасці матэрыяла трасы замест асфальту ў тая часы выкарыстоўвалася звычайная цэгта. Зараз толькі невялікая палоска з цаглян нагадвае пра гэта. А назва аўтадрому Old Brickyard, што значыць «старая цагельнішча», захавалася.

Насамрэч гэтая траса — авал, а таму для Формулы 1 ён не прыгодны, і амерыканцы пабудавалі класічны трэк спецыяльна для карацёўскага гонка ў «Індзіездзе» — унутранай частцы трасы.

Гэткім чынам, у надзелью амаль усе гоншчыкі апынуліся ў становішчы Джансана Батана, які кожную трасу бачыць упершыню. Чаму амаль усе? Таму што Жак Вільнёў, напрыклад, меў сёй-той вопыт удзелу ў гонцы, калі удзельнічаў у чэмпіянаце IndyCar — у 1995 ён нават перамог у слаўтай «Індзі-500». Тым не менш, як адзначаў Жак у інтэрв'ю беларускаму клубу Гран Пры, траса ўжо не тая, ды і аўтамабілі значна адрозніваюцца.

Між іншым, гоншчыкі каманды Lucky Strike Racing імкнуліся зрабіць усё магчымае, каб прыехаць з ачкамі, і яны здалелі выканаць свой план амаль па максімуму.

Аднак асноўныя баталі павінны былі разгарнуцца паміж гоншчыкамі Скудэры і каманды McLaren.

Міка Хаккінен вельмі ўпарта праводзіў Гран Пры, але ягоны рухавік не вытрымаў рытму лютучага фіна і згарэў, амаль збамбаваўшы надзеі леташняга чэмпіёна на трэці тытул. Сконжыў са старту і Култхард і потым змагаўся з паловай пелетону, каб здабыць каштоўныя ачкі.

Аднак асноўную ўвагу адцягнулі на сябе два гоншчыкі: Жак Вільнёў і Хайнц-Харальд Фрэнцтэн. Пілот Lucky Strike Racing, які і абяцаў раней сваім прыхільнікам, змагаўся за подыум, і нічога, што апошняга прыступка з-за ягоных памылак сыллага ад канадца — у Японіі і Малайзіі справы пойдзюць лепш. Другі пілот каманды, які і два тыдні таму, правёў дзіўную гонку, прыехаўшы шостым, і ў трэці раз за сезон здолееў набраць ачкі. Гэткім чынам, для

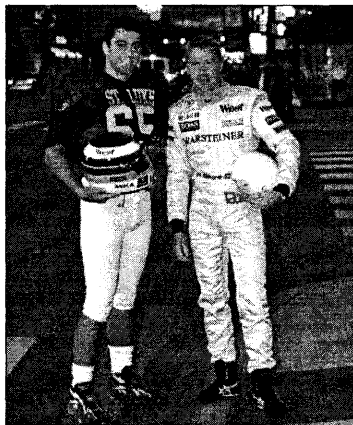
Lucky Strike Racing гонка завяршылася вельмі паспяхова. Тым часам Крэйг Полак выканаў заданне мінімум, пастаўленае ў пачатку сезона: каманда стала займае шостае месца ў Кубке канструктараў з перспектывай выйсці на пяты ралок, а мо і паграпіць у «вількую чацьверку».

Літарам чэмпіянату зноў стаў Шумахер, які за два Гран Пры да фінішу аварыяў ад Мікі на 10 ачкоў. Што тычыцца Дэвіда, то ён згубіў ужо нават матэматычныя шанцы на перамогу. Наступны этап адбудзецца ў Японіі, і Міку патрэбна перамагчы, каб стаць чэмпіёнам. Але Формула 1 тым і цікавая, што прагназаваць, хто стане чэмпіёнам, немагчыма да апошняга этапу...

Аляксандр СТЭЛЬМАХ, клуб Гран Пры, для "БМ"

Вынікі Гран Пры ЗША

Міхаэль Шумахер	Ferrari
Рубенс Барыкела	Ferrari
Хайнц-Харальд Фрэнцтэн	Jordan MnHonda
Жак Вільнёў	Lucky Strike Racing Honda
Дэвід Култхард	McLaren Mercedes
Рыкарда Зонта	Lucky Strike Racing Honda

Гоншчык побач з футбалістам значна скрамнейшы

Клин Климовым вышибают?

Если представлять белорусскую музыкальную журналистику в лицах, лицо № 1, без базара, — Олег Климов. В каких бы выражениях ни отзывались о нем богема отечественного разлива и в каких бы выражениях сам Олег Валерьевич ни отзывался о белорусской музыкальной тусовке, факт остается фактом: авторитет Климова среди музыкантов, равно как и среди собратев по перу, непоколебим. И вот ведь бывает: накрутит хвост на уши в очередной номере «МГ» очередной звездой, а через пару дней на концерте глядишь, сидят вместе, ливкомводкой балуются, и без обид... Эдакий получается «синдром Огара Кушинашвили» — многими ругаем, но и многими любим. Но далеко не многим известно, что путь в журналистику знаменитого О.К.-ей был тернист и извилист...

— Я родился и жил в Казахстане. Вообще-то я по образованию технар, а не гуманитарий, но у нас был очень веселый институт — филиал Московского авиационного института. Там учились многие знаменитые личности — мой однофамилец знаменитый режиссер, Михаил Задорнов, очень многие газетчики. По распределению я попал в Минск. Пошел на завод им. Орджоникидзе, проработал там пять лет. После распада Союза, начались экономические неурядицы, и я попал в одну частную фирму, отработал там год и ушел. Месяца два-три болтался без дела. И как-то в газете, по-моему, в «Вечерке», прочитал, что журнал «Несси» объявляет конкурс журналистов и приглашает на собеседование. Я туда пришел, мне предложили какие-то темы, я чего-то написал и подошел. Это был год 95-й. Я попал в отдел культуры, первое мое интервью, помню, было с Иной Афанасьевой — без диктофона, под запись, она очень удивлялась этому. Потом какие-то пертурбации начались в журнале, и меня бросили затыкать дырку в политике. Это был 95-96-й год, когда Александр Григорьевич объявлял себя сначала демократом, а потом оказалось, что он демократию не понимает. Я с удовольствием вспоминаю то время, мне довелось пообщаться с очень интересными людьми, как бы кто к ним не отно-

сился. Скажем, я брал интервью у Зенона Пазыняка, у Сергея Антонюка.

— Ну, и как Пазыняк, не страшный?

— Нет, на меня он произвел хорошее впечатление. Правда, показалось, что он холодноватый, дистанция явно чувствовалась, видно, что человек знает себе цену. Журнал наш в то время еще позволял себе определенные вольности, хотя, конечно, все потом корректировалось. А я был ангилукашенковски настроенным «ничесным» журналистом. Журнал «Несси» выпускала коммерческая фирма «Несси», и при этой фирме создали еще один журнал «Золотая орхидея», и девчонки, которые этот журнал делали, переманили меня туда — заниматься тем, чем я и занимался — культурой. А в один прекрасный момент и журнал стал плохо выходить.

В конце 96-го года в газете «Имя» я прочитал, что появилась «Музыкальная газета». Меня всегда тянуло к музыке. Я туда позвонил, предложил тогдашнему шеф-редактору Саше Зеленеру свои материалы, интервью. Он сказал: «Все нормально, приходишь, будешь вешатно писать для нас». Как раз тогда компания подолбалась хорошая: Макс Ивашин перешел из-за каких-то проблем в «Ушак». И я начал писать. А потом настал момент, когда ситуация в «Золотой орхидее» стала совсем плохой, мне предложили перейти в «Музыкальную газету», и я, конечно, согласился. Однажды я пришел и узнал, что Саша Зеленер уже здесь не работает. Не знаю, что там было, какие-то непонятки возникли на уровне издателя и Саши как шеф-редактора, и разрешенной ситуации стал уходить Саша из газеты. Меня брали редакторовать русскоязычный и белорусскоязычный блок, а на западный блок взяли Диму Безкоровойной.

— Говорят, что сейчас у «Музыкалки» какие-то проблемы, и будет сокращаться формат для белорусской музыки?

— Много было всяческих мыслей, что делать с «Музыкалкой» — газета должна развиваться. Но я думаю, ничего страшного в отношении белорусской музыки происходить не будет. Я думаю, что в октябре-ноябре будет принято какое-то решение, но, как мне сейчас

кажется, ничего не изменится, белорусская музыка не исчезнет со страниц «Музыкалки» и останется в том же объеме. Возможен, правда, такой вариант: «Музыкальная газета» в несколько ином виде будет предлагаться российским читателям. Но это не означает, что газета уйдет с белорусского рынка, наоборот, оставшись здесь, она станет чисто белорусской. То

лидних работах — от Славы Кореяна валит какой-то смур, поэтому лично мне тяжело его слушать. КРАМА мне особо никогда не нравился, но я понимал, какого уровня эти музыканты и какого уровня музыку они играют.

— А из молодых?

— Ну, у меня есть любимцы — ТТ-34. Группу, которую я очень люблю, но которая, бо-

зни, особенно в последнее время. Я уже не знаю, о чем писать. Не было каких-то открытий, которые поразили так, чтобы захотелось действительно написать что-то такое.

— А Вы могли бы написать чисто скандальный материал, не боясь никого из музыкантов?

— Я не вижу сейчас таких музыкантов, которых можно обзывать.

— Или распустить какой-нибудь слух...

— А мы пытались такое замутить с КРЫВІ, они не поддержали. Выдаю секрет: дело было на каком-то концерте, кажется, на ВОПЛЯХ ВИДОПЛЯСОВА. Мы с ними встретились, сидели за одним столом, водку пили. По-моему, это от Димы Войтошкевича пошло, он сказал: «Давай, чего-нибудь такое сочиним». Например, Дима с Вероникой расходятся». Я говорю: «Давайте напишем, что Пит от вас уходит, а потом вы опровержение дадите, а я в ответ, что источники были достоверны». Я вклинил эту дезу, им напоял, а они говорили: «Сейчас, сейчас» — и все. Начет того, чтобы придумать что-то искусственное, мысли такие есть, может быть, чего-то и сделаю.

— Олег, так или иначе, но «Музыкальная газета» формирует вкусы читателей. Смотрите, какая закономерность: кто-то написал в «МГ» — сколько, намеками — что в Беларуси очень популярны пост-гранж, и все его подержали. Потом начали говорить, что N.R.M. — это пост-гранж. Потом кто-то написал, что N.R.M. — это KORN, и все стали считать, что N.R.M. — это хардкор.

— Сейчас же в музыке настолько размыты все течения! Если раньше, десять-пятнадцать лет назад, можно было слушать какие-то аналоги 60-х годов и приблизительно для себя что-то уяснить, например, PINK FLOYD играет такую-то замороченную музыку и обзывать ее арт-роком, или музыку, которую играла КРАМА — ритм-энд-блюз железно, ME-

Олег Климов и Курт Кобеин — «близнецы братья». Кто более матери-истории ценен?

есть будет два варианта «Музыкальной газеты».

— Олег, какая белорусская музыка нравится лично Вам?

— Мне очень нравится группа N.R.M., что совершенно не означает, что я не могу в определенном моменте написать о них все, что думаю. Когда я в свое время увидел МРОЮ по телевизору, я понимал, что по аппаратуре, инструментам это очень сильно уступает даже российским исполнителям, но все равно производило сильное впечатление. Мне показалось, что года два назад они стали немножко подыгрывать своей достаточно политизированной публике. А потом, опять-таки мне показалось, что группа от этого избавилась, они стали заниматься тем, чем и должны — искусством, музыкой, но оставаясь при этом Гражданами.

Еще мне очень нравится то, что делает Кася Камоцкая в электричестве, больше чем ее какие-то полупауэртические, полуюэлектрические вещи. Мне очень нравился ранний УЛІС, чего нельзя сказать о его пос-

уществование так, как заканчивают свое существование GODS TOWER. Но, может, им этого удастся избежать. Я чувствую их энергию, когда смотрю и слушаю их, я молодею, мне хочется победиться, я себя сдерживаю. Из белорусскоязычных — БЕЗЪ БЛЕТА очень хорошая группа, может вырасти.

— В музыкальных кругах есть мнение, что О.К. — это авторитет. Молодые команды приносят кассеты на рецензию именно Олегу Климову. А потом музыканты открывают «МГ» и читают миллиондерскую информацию о том, что они делают, причем, чаще всего очень субъективную...

— Ну, рецензия вообще жанр субъективный...

— Например, когда Олег Климов пишет про попу русскую, то там появляются хотя бы какие-то элементы стеба, а люди, которые хотят найти в Климове друга, брата и советчика, получают не олеуху, но явно недостаточное внимание.

— Ну, начнем с того, что я очень не люблю писать рецен-

TALLICA — эвхи, тоже все понятно, то сейчас в том же альбоме «Californication» RED HOT CHILE PEPPERS можно услышать все, что угодно. Тот же N.R.M. может в одну «Песню пра каханьне» зарыть и попу, и гранж, и т.п. Поэтому, когда я N.R.M. сравнивал с LIMP BIZKIT, то можно сказать, что я юморил.

На самом деле я достаточно неграмотный человек в музыке и еще пытаюсь учиться.

— Олег, а Вы на самом деле считаете, что «Беларуская Музыкальная Альтэрнатыва» — это вообще каких-то «коричневых» отморозков?

— Да это ерунда полнейшая! В материале про концерт «Вольные танцы» был камень не в сторону БМА, а конкретно Витова Мартыненко.

Я как-то разговаривал с Виталем Супрановичем и смысл беседы был такой: «Виталик, вот приходишь ты через пять лет к власти, и попробуй я напиши что-нибудь в «Музыкальной газете» против N.R.M. или против Каси Камоцкой»...

— У кого из сегодняшних политиков Олег Климов, будь он сейчас журналистом «Несси», хотел бы взять интервью, кто был бы ему интересен в плане музыки?

— Ну, понятно у какого! Как бы ни оценивали его плюсы и минусы, это очень яркая фигура, будь он даже не искренен в интервью, все равно было бы интересно пообщаться, если бы еще о рок-н-ролле... А из политиков... Я в свое время, еще работая в «Несси», пытался пробить и почти пробил интервью с бывшим шефом госбезопасности Шейманом. С Заметлиным поговорил бы. Но они начинают интересно говорить, только когда покидают посты. Может, с Северинцем, Вечеркой пообщался бы.

— А вообще интересуетесь политикой?

— А куда от нее денешься?

Беседовали Новоселцих & Белевич, для «БМ»

P.S. Остальные пикантные подробности из жизни Олега Климова вы сможете в скором времени прочитать в журнале POST'R — первом издании, полностью посвященном белорусской музыке. О выходе POST'R «Беларуская маладзёжная» сообщит в одном из следующих номеров.

Парк-клуб Мінск
(парк Чалюскінцаў)

ПРЭЗЕНТАЦЫЯ АЛЬБОМУ

ВОЛЬНЫЯ ТАНЦЫ!

НОВАЯ АЛТЭРНАТЫВА

ZET PART II EXIST

БЕЗЪ БІЛЕТА

HAPPY FACE

НОВАЕ НЕБА ЦІ ТА

ТРОЦА LONG PLAY

спэцыяльная гасць:

POSTSCRIPTUM
(перачаміца «Басовічча 2000»)

АКРУГА ВОЛЬНАГА МАСТАЦТВА

КОШТ БІЛЕТА 1500 БРБ студэнцкі і падтрымка альбому «Вольныя танцы» — зніжкі за сталінам 2500 БРБ

25 студзеня ў Парку Чалюскінцаў «Вольныя танцы» — зніжкі на юнакаў, хто прывітае на канцырт — зніжкі на імяну дыскавалі

ДАВЕДЖІ ПА ТЭЛЕФОНЕ 284 1399

Все только начинается!

верное, решили организаторы, что для того, чтобы сходить на ЧАЙФов ОСОБОЕ приглашение не нужно. Что ж, правы ведь оказались!

Колоссальное количество людей, пришедших поздравить своих любимцев с юбилеем, трудно передать словами. Его очень хорошо можно было почувствовать тем, кто не побоялся купить билеты на танцпол и, более того, попасть в эйфоричную середину таких же смельчаков. Даже Владимир Шахрин, глядя на толпу со сцены, не выдержал и попросил «зачин» ряды не устраивать давки, пытались подойти поближе: «Ребята, вы посмотрите, впереди столько девчонок, им же еще детей рожать! Вы от экстаза лучше назад падайте, а не вперед!» Приятно, что Володя так заботится о минских девчонках, которых он, кстати, признал самыми красивыми. И без лукавства, присущего многим певцам, которые не скучаются говорить, что публика именно в ЭТОМ городе — ну самая-самая! (А через день — то же самое, только в совершенно другом месте).

В этот день было много «традиционного». Во-первых, изменил всем своим правилам, концерту ЧАЙФы начали не словами «В твоем парадном темно...», а

приветствием и пожеланием спеть специально для Минска песню с символическим названием «Лучший город Европы». Во-вторых, я никак не могла понять, что ж такое творится с Владимиром Бегуновым, который за весь концерт хорошо если промолвил две фразы... Хотя обычно его язычок не устаёт «откалывать» всякого рода шуточки (приним, не только в «тему»). То ли устал он от затянувшегося веселья, то ли нехорошо ему было (по той же причине), но энергии в Бегунове я никак не могла узреть. Правда, под конец концерта «Оранжевое настроение» буквально заставило его с улыбкой пропеть: «Оранжевое солнце, оранжевый верблюд...» На эту песню даже милиционеры, бесцеремонно выводящие из зала ребят с зажималками, бросили «террор» и приняли подпевать. Ну где такое еще можно увидеть?

Презней была добрая, дружеская атмосфера, которую Шахрин создавал своей непринужденной беседой с залом и «здоровым» поведением (я про отсутствие «звездного» снобизма). А что уж говорить про оригинальные «подводки» к песням: «Дорогие мои, вот уж близится новый век, новое тысячелетие... Я хотел бы вам пожелать в утро этого нового века

проснуться от поцелуя любимого человека. Желательно, конечно, чтобы он был противоположного пола...»

Ну и, естественно, песни, которые уже десятилетие как трогают наши сердца и все никак не могут наладить или стать забытыми. (К примеру, всеми любимая «Ой-йой»).

Что ж, не начат песней «Свойны» — так закончить его, выйдя на «бис»...

Повезло девушкам, которые сидели на плечах своих парней: ведь они лучше остальных могли видеть сотни поднятых рук и чувствовать необычайность праздника. Классно подняться над толпой и в то же время подчиняться ритму ее танца...

Программа носила название «Все только начинается». Каким-то нелепым казалось мне одно из этого концерта (ну какое начало может быть у 15-летней группы, добившейся самой настоящей любви поклонников?). А выходя из Дворца спорта, мокрая, с сорванным голосом и нефункционирующим от прыгания и танцев ногами, я поняла, что, действительно, все только начинается!

Людмила Шестах,
для «БМ»

Самый обычный воскресный день. Солнце заливает пустынные улицы столицы, минчане в переживании тоски выходных попрятались в своих кельях-квартирах, редкие прохожие, размоленные непривычным уже теплом, лениво бредут по каким-то, наверное, совсем не обязательным делам... Короче, все умерли. Даже не успев узнать и осознать, какие же необычные и неслыханные по своей наглости события развернулись вдруг (и так же резко свернулись) в самом центре Минска!

Сквот вам!

в смысле философском — пространства для творчества. Помимо всего прочего, акция белорусских анархистов была организована в знак солидарности с чешскими анархистами, протестовавшими этими днями в Праге против экономической политики глобализации, проводимой Международным валютным фондом. По словам одного из участников акции вокалиста гродненской анархо-панковой команды "Deviation" Стаса Почобута, у нас в Беларуси примером глобализации могут служить русские компании "Газпром" и "Лукойл" — монополисты, прямо воздействующие на политику государства. "Им наплевать на благосостояние местных жителей, на демократизацию, — уверен Стас. — Главное — прибыль. Им выгодно спонсировать диктатуры, так проще заработать деньги — народ не будет протестовать".

Раритетное фото на память о первом белорусском сквоте. Все остальные пленки уничтожены

Белорусские анархисты при поддержке московских коллег попытались захватить и удержать за собой кусок муниципальной собственности — двухэтажное здание на Мясникова, в котором раньше был кардиодиспансер, а сейчас стоит оно, предназначенное под снос, в весьма плачевном состоянии. Видно, давно этот домок мозолил глаза некоторым: зима ведь на носу, на улице тусоваться и мерзнуть радости мало, а тут такие хоромы бесхозные простаивают! В принципе, на Западе, в Германии, например, подобное практикуется давно: для одних сквоты — это решение жилищных проблем, для других — решенные проблемы с окружающим миром. В каком-нибудь "ненужном" государству, пустующем здании беспритупленные реально или по идеем сооружениям создают своеобразную коммуны. Здесь люди могут свободно жить и свободно творить. Но даже немешкини, демократично "продвинутыми" властями такая инициатива не всегда принимается: периодически на сквоты устраиваются полицейские облавы, порой очень жестокие. Попытка создать первый бе-

лорусский сквот имела двусмысленное название: культурно-политический перформанс "Освоение пространства". Пространства в географическом смысле — в виде конкретного здания. И, естественно,

это к политической части перформанса. Что до второй — художественной, то уж чего-чего, а различных проявлений творчества в тот день и в том здании хватало. Пока на балконе трудились граффитчики,

внутри творилось черт знает что! В коридоре под гитару пел Стас (впрочем, при желании инструмент в руки мог заполучить каждый), в то же время в бывших кабинетах диспансера свои взгляды на жизнь в виде настенной живописи обозначали прочие. Лозунги гласили, что "Хороший телевизор — мертвый телевизор!", "Человек может все!" (девиз всей акции), "Хватит выживать, пришло время жить!". И, по словам того же Стаса, разрисованные стены "мало чем отличаются от картин, скажем, Пикассо, а творчества, может быть, еще больше. Потому что здесь человеку за это не платят деньги, он не преследует каких-то корыстных целей. Он выражает свой творческий импульс, который через некоторое время просто снесут бульдозером".

Эпизентр события плавно перемешался из одной комнаты в другую. Например, в один момент очередного певца в коридоре заглужил невероятный грохот, правда, с явной претензией на то, чтобы именоваться музыкой. Народ потянулся к источнику шума. И что же в отдаленной комнатке человек пять яростно стучали палками по стенам, дудели в дудки, били стекла. Самовыражались, короче.

Конечно, это не могло длиться бесконечно. Не в том государстве живем. И бывшему кардиодиспансеру не суждено было стать первым белорусским сквотом. Через пару часов после начала перформанса появилось два наряда милиции. Видимо, подслушавшись военный чин, бродивший возле здания напротив. Увидел, что беспорядок происходит, решил бдительность проявить, сообщил "куда следует".

Представители государства, против невоцерковности которого протестовали участники акции, сначала попросили ребят разойтись. Народ решил подчиниться. Но, видимо, такой мирный исход милицию не устраивал, настроились, наверное, на анархическое яростное сопротивление. А может, просто привычка хватать — по команде и без — сработала. Поэтому один из людей в черном (то бишь, в штатском) вдруг кинулся на совсем юную девушку и стал заламывать ей руки. Народ, естественно, кинулся выручать. Тут уж стали брать всех подряд. В итоге из тридцати участников перформанса шестеро были задержаны. Среди них: несовершеннолетняя Ольга Мартыненко (ее вскоре забрали родители), гражданка России Анастасия Неказаква, фотокорреспондент газеты "Наша Свобода" Владимир Шлапак, Станислав Почобут из Гродно и бредстачанин Юрий Шульган. Задержанных отвезли в Московский РОВД. У Владимира Шлапака повредили фотокамеру и засветили пленку. Журналист провел в отделе два часа. За это время его успели обыскать, порывшись в вещах, и даже изъять шнурки и ремеш (потом вернули). На прощание один майор заявил Шлапаку, что журналисты должны ходить только на разрешенные властями мероприятия. Не знаю, возражал ли Володя "по писанному": подобные действия сотрудников милиции противоречат ст.3 Закона о печати, в которой сказано, что журналист имеет право беспрепятственно получать, использовать и распространять любую информацию, которая не является государственной тайной". Но у нас, как известно, законы писаны далеко не для всех.

Участники же акции провели ночь в спецкоменнике-распределителе. На следующий день состоялся суд. Анархистов обвинили по ст. 156 Кодекса об административных правонарушениях (хулиганство). Дали каждому штраф по две "минималки". Интересно, что в протоколах, составленных в РОВД, об акции — ни слова. Задержанных обвинили в том, что они "рутались матом, кричали и пытались осуществить нападение на сотрудников милиции".

Вывод напрашивается какой-то странный: представителей властей обижать, конечно, нельзя. А госсобственность захватывать, выводить, можно?

Впрочем, минские анархисты обещают, что это была всего лишь первая — демонстрационная — акция. Вполне вероятно, что в ближайшем будущем попытка создать первый белорусский сквот будет повторена. С учетом старого опыта и новых сил.

Анастасия Петровская, "БМ"

У магилёўскіх маладафронтаўцаў «хворыя ногі»

Бо інакш цяжка патлумачыць іхную прагу дабрацца на другі паверх дзесяціпавярховіка не расшчыпавшы пругкіх крокамі, а ў поўнай нерухомаці ды ў адмысловым прыстававанні, то бок ліфце.

А апошнія ж (ліфты) нібы распачалі страйк. Ды яшчэ пераважна ў дзесяціпавярховіках. То стаяць нерухома па шэсць месяцаў з-за звычайнага нядабайства, а бывае, што і зламаныякі возьмуць для сваёй гаспадаркі кабелі сілкавання.

Прастаўнікі жыллёвай гаспадаркі на здаранне разводзяць рукамі: на складзе нічога няма, але цягам усяго двух месяцаў абавязкова выправіць...

Тое ўжо занадта. Бо ў адной з кватэраў будынку, які напаткала такая непрыемнасць, на 10-м паверсе жыў маладафронтавец. Ці сапраўды былі ў яго хворыя ногі, ці турбавалі клопаты цяжарнай суседкі, альбо так здзіўліўся ён «ператыннасці» рамонтнікаў, але ўжо наступным днём групка мясцовых маладых «фашыстушых нацонал-радыкалов» прапаноўвала жыць на вул. Турава, 10 падпісацца пад патрабаваннем тэрміновага рамонтнікаў.

У гарвыканкаме, куды былі

прывезены чатыры дзесяткі падпісаў, заяўнікоў ветліва папрасілі перадаць абурэнне людзей у падпрэства жыллёвай гаспадаркі. Там сустрэлі прыязна. Ды доўга не маглі зразумець, што такое МГА МФ (заяўнікі) і чаму на беларускай мове.

Усё ж заяву зарэгістравалі і паабяцалі разабрацца на працягу месяца.

Але чаго не зробіць боль у нагах! Прачкаўшы літаральна два тыдні, няўрымслыва маладзёжныя скрайнікі паглядзіў пачалі рыхтаваць заяву на пікет ля гарвыканкаму з нагоды тых самых ліфтаў.

Барсукова А.В., загадчыца аддзела пісем, катэгарычна адмовілася прымаць такую паперыну. Патлумачыла: спачатку варта звярнуцца з праблемай у існую ўстанову, а ўжо пасля таго, як над ёй паразважаць разумныя дзядзькі ці цёткі (вельмі хутка — не болей за месяц), тады ўжо можна падумаць і пра пікет.

Але боль калі-некалі робіць цуды, і таму, прапанаванаўшы неаблагод веданне закону аб масавых мерапрыемствах (дзе, дарэчы, ані слова не сказана, каб перад тым, як пікетаваць, звяртацца з просьбай адрамантаваць ліфты), а таксама цяплява марную-

чы свой каштоўны час, маладзёжы дамагліся прыёму заявы. Яе нават зарэгістравалі (вось гэта дэмакратычнасць!), як толькі яна была прынесена.

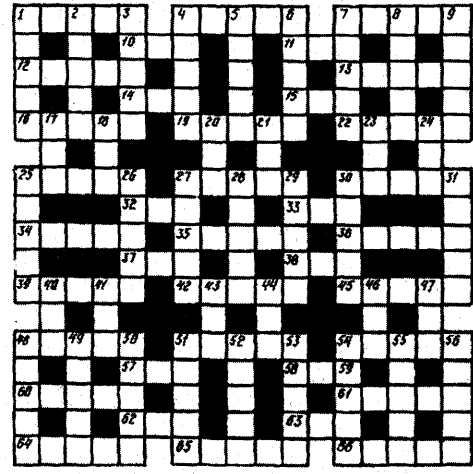
Тым часам ліфты не працавалі, надзея на камунальныя службы знікла і з кожным крокам на прыступку, а да недазволенага (хутчэй за ўсё) пікета чакаць было ажно патнаццаць дзён...

Вось і ўзнікла тут новая задумка — а ці ж не напісаць ліст самому?.. М.А. Краснову, старшын Магілёўскага гарвыканкаму? Задумана — зроблена. У старшын прасілі кампраміс: вы «нам» запускаеце ліфты, мы «вам» не ідзем на несанкцыянаваны пікет (на 100% не дазволілі б на цэнтральнай плошчы, «заганалі» б «у рэзервацыю»).

Праз нейкія тры дні ўвесь магілёўскі МФ святкаваў перамогу! З трэцяга заходу, выключна законнымі сродкамі, змарнаваўшы ўсяго 31 аркуш паперы ў 16 гадзін часу, але дамагліся сваёй! А што ж вы думалі? Ногі, хаця мо і не каштоўнейшыя за галаву, але таксама патрабуюць да сябе вялікага клопату. Ці не так?

Андрус Кавалёў, для «БМ»

Кроссворд

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Тригонометричная функцыя. 4. Открытое с тыла полевое сооружение (старин.). 7. Прохладительный напиток. 10. Вулкан на Филиппинах. 11. Заявление в суд. 12. Река в Сибири. 13. Лиственные леса в поймах крупных рек. 14. Сильное возбуждение. 15. Зодиакальное созвездие. 16. Театральный низкий барьер вдоль авансены. 19. Приступы удушья. 22. Доказательство невиновности. 25. Раздел в газете. 27. Группа людей, стремящихся любыми средствами достигнуть корыстных целей. 30. Имя писательницы детективов. 32. Число. 33. Положительный результат атаки в футболе. 34. Горель, ведущий борьбу против царской администрации. 35. Балльный танец латинского происхождения. 36. Мягкая кожа. 37. Марка шампанского вина в Литве. 38. Отряд вымерших бесклесневых птиц. 39. Стук, производимый ударами ног. 42. Зверек с «шубным» мехом. 45. Кондитерское изделие. 48. Род собрания. 51. Вещество в виде вязкой, тестообразной массы. 54. Трость. 57. Бес-

хвостое земноводное семейства жаб. 58. Слабый туман. 60. Документ на получение чего-либо. 61. Приспособление для усиления звука. 62. Система символов, применяемых для передачи сообщений по каналам связи. 63. Кушанье, пища. 64. Сорт банана. 65. Дикий горный баран. 66. Протяженность между двумя точками.

ПО ВЕРТИКАЛИ: 1. Сторона света. 2. Крупная пресноводная рыба. 3. Рыба семейства макрелевых. 4. Страховочный трос циркового артиста. 5. Рыболовная снасть в виде мешкообразной сетки, прикрепленной к длинной жерди. 6. Тройная корона Папы Римского. 7. Тягостное душевное состояние. 8. Переливчатые, дрожащие звуки от быстрого повторения двух соседних тонов. 9. Парнокостное семейство журавов. 17. Единица площади. 18. Низкое мягкое сиденье без спинки. 20. Приток овраг с отлогими склонами. 24. Строительный камень для возведения фундамента. 25. Один из капитанов романа Ж.Верна. 26. Человек, ведущий суровый образ жизни. 27. Священная книга. 28. Порт в Турции. 29. Яшерца. 30. Бог у мусульман. 31. Стремительный напор игроков в спортивной игре. 40. Местоимение. 41. Город на острове Хонсю, вблизи Киото. 43. Модница крылатая, платье полосатое, ростом хоть и кроха, укусит — будет плохо (загадка). 44. Домашнее животное. 46. Длиннохвостый попугай. 47. Период, характеризующийся чем-либо. 48. Сокупность растений какой-либо местности. 49. Княжеский титул в Индии. 50. Знак оплаты гербовых сборов. 51. Хищное животное семейства енотовых. 52. Автор романа «Дурин». 53. Французский физик. 54. Торжественный выход на арену цирка всех участников представления. 55. Обувь, сырьем для изготовления которой служит липа. 56. Главная артерия.

"Беларуская маладзёжная"
Рэспубліканская грамадска-палітычная незалежная газета
Заснавальнік
Рэдакцыя газеты "Беларуская маладзёжная"
Рэдакцыйная калегія: А. Г. Патрушэўская — загадчыца аддзела інфармацыі, Т. Ул. Ваніна — загадчыца аддзела сучасных праблем, І. А. Слаўнікава — загадчыца аддзела па сувязях з дзяржаўнымі і грамадскімі арганізацыямі.

Рэдакцыя можа не падзяляць меркаванні аўтараў, друкаваць артыкулы дзеля палемікі
Адрас рэдакцыі:
220134, Мінск,
вул. Якубоўскага, 15-1-77
Кантактныя тэлефоны: 57-00-43, 20-98-04
E-mail: belmo@irex.minsk.by
Пасведчанне аб рэгістрацыі № 665
Пры перадруку спасылка на "БМ" абавязковая

Падпісана ў друку 28 верасня 2000 г. у 14.30
Надрукавана з дыяпазыйнай заказчыка на паліграфічнай фабрыцы "Чырвоная зорка"
УП "Паліграфкамбінат імя Я. Коласа"
(220073), Мінск, 1-шы Загарадны зав., 3)
Кошт праз "Белсаюздрук" 55 рублёў
Тыраж 4250 экз. Заказ № 1443

Галоўны рэдактар
Т.І. Мельнічук
(Нічыпарук)

Падпісны індекс
63309